

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MUỐI MỐT QUYẾT THẮNG ĐỒ NHI TIÊN SINH THẸN MẶT

Nhạc Bất Quần vẫn thản nhiên nói:

- Người ta bảo người đã được Phong thái sư thúc tổ chỉ điểm cho và kiếm thuật đã đến chỗ tinh túy của phái Hoa Sơn thì xem chừng ta không phải là đối thủ của người. Vậy người tuy đã bị đuổi ra khỏi môn trường vẫn có thể dương danh trên chốn giang hồ cho kiếm pháp của bản môn. Ta không khéo bề dạy dỗ khiến cho các vị tiền bối trong chính giáo vì kẻ bất hiếu là người mà phải cảm hận. Nếu ta không ra tay chẳng lẽ lại đùn trách nhiệm cho người khác. Người phóng kiếm đâm chết ta đi thôi.

Mấy câu nói về sau lại càng nghiêm khắc.

Sột một tiếng! Tiên sinh rút kiếm ra quát:

- Giữa người và ta không còn tình thầy trò. Vậy người rút kiếm ra đi!

Lệnh Hồ Xung lùi lại một bước đáp:

- Đệ tử không dám!

Nhạc Bất Quần phóng kiếm đánh véo một tiếng nhằm đâm vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Chính là chiêu "Thương tùng nghinh khách" trong Hoa Sơn kiếm phái.

Lệnh Hồ Xung né tránh vẫn không rút kiếm.

Nhạc Bất Quần đâm tiếp luôn hai kiếm. Lệnh Hồ Xung lại tránh khỏi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người đã nhường ta ba chiêu là hết đạo kính bậc tôn trưởng rồi. Bây giờ rút kiếm ra đi.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Xung nhi! Bây giờ người còn chưa phản kích thì định tự tử hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Rồi chàng rút kiếm ở sau lưng ra cầm tay. Chàng trấn tĩnh tinh thần vì biết kiếm pháp sư phụ quyết chẳng thể nào giết mình được. Mặt khác đương nhiên chàng không dám đụng đến một sợi lông của sư phụ. Nhưng chàng tự hỏi:

- Cuộc tỷ đấu này ta nhường phần thắng cho sư phụ hay chính ta phải thủ thắng? Nếu ta có ý nhân nhượng thì bị thua hay bị trọng thương cũng không quan hệ gì, nhưng Nhâm Ngã Hành và Doanh Doanh ba người sẽ phải ở lại cầm tù ở núi Thiếu Thất trong mười năm trời. Phương Chứng đại sư dĩ nhiên là bậc cao tăng đắc đạo, nhưng Tả Lãnh Thiên và bọn tăng chúng khác trong bọn Thiếu Lâm biết đâu chẳng tìm kế hãm hại. Nói là cầm tù mười năm, nhưng trong quãng thời gian lâu dài này khó mà biết có bảo toàn được tính mệnh không? Còn nếu ta không nhường nhịn thì kể từ lúc côi cút khổ sở ta đã chịu ơn sư phụ cùng sư nương giáo dưỡng cho thành đạt chẳng

kém gì ơn đức cha mẹ. Ôn cả chưa đèn mà đã đả bại sư phụ trước mặt quần hùng thiên hạ thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Đồng thời thanh danh cũng trôi theo dòng nước.

Thật là một vấn đề nan giải cho chàng, nên chàng không sao quyết đoán được.

Lệnh Hồ Xung còn đang do dự thì Nhạc Bất Quần đã thi triển kiếm pháp đánh rất rất ngoài hai chục chiêu.

Lệnh Hồ Xung vẫn chỉ né tránh đón đỡ theo kiếm pháp mà sư phụ đã truyền dạy.

Nên biết phép Độc cô cửu kiếm mỗi khi ra chiêu là nhằm đánh vào chỗ nguy hại đối phương, nên chàng không dám ra tay.

Từ ngày Lệnh Hồ Xung học được phép Độc cô cửu kiếm, kiến thức chàng cũng tăng thêm rất nhiều. Tuy chàng chỉ thi triển kiếm pháp thông thường của phái Hoa Sơn mà uy lực cũng phát huy khác hẳn với ngày trước.

Nhạc Bất Quần luôn luôn vận động kiếm lực mà thủy chung vẫn không sao phóng kiếm tới trước người đối phương được.

Quần hùng đứng bàng quang đều là những tay cao thủ hạng nhất thấy cách Lệnh Hồ Xung sử kiếm đều biết là chàng cố ý nhường nhịn không phải chiến đấu thực sự với Nhạc Bất Quần.

Nhâm Ngã Hành và Hướng Vãn Thiên đưa mắt nhìn nhau, mỗi lo âu lộ ra khóe mắt.

Hai người đồng thời nhớ lại màn kịch Cô Sơn Mai trang tại Hàng Châu. Khi đó Nhâm Ngã Hành yêu cầu Lệnh Hồ Xung gia nhập Triều Dương thần giáo và cho chàng chức quang minh hữu sứ, ngày sau chàng còn có thể lãnh thụ bí quyết của Nhâm giáo chủ về việc hóa giải những nội lực phản đối ban ngày do Hấp tinh đại pháp hút vào. Nhưng chàng trẻ tuổi này không động tâm chút nào, đủ nhận thấy chàng giữ vững lòng tín nghĩa đối với sư môn. Hiện giờ lại thấy chàng đối với sư phụ cùng sư nương bằng thái độ cực kỳ cung kính. Tựa hồ Nhạc Bất Quần có đâm chàng một nhát chết tươi, chàng cũng cam lòng.

Hai người liên tục hỏi:

- Chiêu thức của Lệnh Hồ Xung lúc nào cũng hoàn toàn giữ thế thủ thì cuộc đấu này còn thắng sao được?

Nhâm Ngã Hành và Hướng Vãn Thiên đều là kẻ sĩ tài trí tuyệt cao thấy cục diện nguy hiểm dị thường mà không sao nghĩ ra được kế hoạch giải cứu. Hiện tình kiếm pháp và võ công của Lệnh Hồ Xung chẳng phải không kịp đối phương mà là vì dặt dums đến tình nghĩa sư môn.

Nếu cứ theo ý Lệnh Hồ Xung thì chàng nhất định chịu thắng sư phụ, nhất là trước mặt quần hùng chàng lại càng quyết tâm như vậy. Nếu chàng không nhớ là sau khi thua một đòn thì bọn Doanh Doanh ba người phải cầm tù trên núi Thiếu Thất, chắc chỉ trong vòng mười chiêu chàng cũng đã chịu thua rồi.

Nhậm, Hướng hai lão đang bồn chồn trong dạ vô kế khả thi, bỗng họ đưa mắt nhìn nhau, trong mục quang của họ hiện ra ba chữ:

- Làm thế nào?

Nhâm Ngã Hành chợt quay đầu lại nhìn Doanh Doanh khẽ nói:

- Người hãy ra đứng đối diện với y!

Doanh Doanh hiểu ý phụ thân. Lão sợ Lệnh Hồ Xung nghĩ ân tình sư môn ngày trước mà cố ý nhân nhượng trong cuộc tỷ đấu này, nên lão kêu nàng ra đứng đối diện là để nhắc chàng nhớ tới tình nghĩa nàng đã đối đãi với chàng để chàng ra sức thủ thắng.

Doanh Doanh chỉ ứ hự một tiếng chứ không cất bước.

Sau một lúc, Nhâm Ngã Hành thấy Lệnh Hồ Xung không ngớt lùi lại phía sau. Cánh tay trái chàng đã hơi run run thì trong lòng lại càng xao xuyến, lão ngó Doanh Doanh giục:

- Ra đứng đối diện đi!

Doanh Doanh cũng không nhúc nhích chỉ hắng giọng mấy tiếng chứ không trả lời.

Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đối đãi với chàng thế nào, chàng đã biết rồi. Nếu trong lòng chàng coi ta là trọng thì nhất quyết cứ cho ta xuống núi và tự nhiên ra chiêu thủ thắng. Bằng chàng lấy tình sư phụ làm trọng thì dù ta có kéo áo năn nỉ chàng cũng bằng vô dụng. Hà tất ta phải đến trường mặt ra trước mắt chàng để nhắc nhở.

Doanh Doanh bản tính rất kiêu ngạo. Nàng cho là nếu sau khi mình ngỏ ý mà Lệnh Hồ Xung mới nghĩ tới thì thật là một điều rất vô vị.

Lệnh Hồ Xung tiện tay vung kiếm lên gạt chiêu kiếm của sư phụ đánh tới. Giả tỷ chàng mà định phản kích thì Nhạc Bất Quần phải bỏ kiếm chịu thua rồi. Bây giờ chàng thấy kiếm chiêu của sư phụ sơ hở rất nhiều mà thủy chung vẫn không chịu ra tay phản kích.

Nhạc Bất Quần đã biết rõ tâm ý Lệnh Hồ Xung, lão liền vận động Tử hà thân công vào kiếm pháp phái Hoa Sơn cho ra những chiêu cực kỳ huyền diệu. Lão đã biết Lệnh Hồ Xung không chịu trả đòn, nên lão cũng đánh ráo riết không cần nghĩ đến kiếm pháp của mình có sơ hở chỗ nào không. Trường hợp này khiến cho uy lực về kiếm pháp của lão tăng cường gấp bội.

Những người bàng quang thấy kiếm pháp của Nhạc Bất Quần sử đến chỗ tinh diệu vô cùng, chiếm hết phần tiện nghi mà thủy chung không đâm trúng được Lệnh Hồ Xung. Họ lại thấy Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra lúc thành chiêu thức, lúc chẳng ra chiêu thức nào. Những lúc vô chiêu này, thanh trường kiếm tựa hồ đón đỡ loạn xạ, nhưng lần nào đón đỡ cũng tuyệt diệu coi nhẹ nhàng hời hợt mà hóa giải được những kiếm chiêu tuyệt xảo của Nhạc Bất Quần, nên trong lòng mọi người lại càng kính phục chàng.

Nhạc Bất Quần thấy đánh lâu không hạ được đối phương thì trong lòng nóng nảy. Đột nhiên lão nghĩ ra điều gì là thâm:

- Trời ơi! Hồng mất!

Rồi bụng bảo dạ:

- Thằng tiểu tặc này không muốn mang tiếng ác là kẻ vong ân phụ nghĩa, nên gã mới chiến đấu một cách dằng dai với ta hết giờ này qua giờ khác. Tuy gã không đả thương ta nhưng cũng quyết giữ cho ta khó bề thủ thắng. Cuộc tử đấu này diễn ra trước bao nhiêu cặp mắt sáng như đuốc của những tay cao thủ. Chắc bây giờ ai cũng nhìn ra là tên tiểu tặc cố ý nhường nhịn. Nếu ta cứ bám lấy gã hoài thì còn ra thể thống gì nữa? Còn đâu là sĩ diện của vị chủ võ môn một phái? Té ra thằng tiểu tặc nó đưa ta vào tình thế không sao được mà phải rút lui để tự nhận lấy phần thất bại.

Lão nghĩ tới đây, liền đem hết toàn lực vận Tử hà thần công vào lưỡi kiếm chém mạnh một phát.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình tránh khỏi.

Nhạc Bất Quần lại xoay kiếm chém ngang vào sau lưng.

Lệnh Hồ Xung tung mình nhảy lên khỏi lưỡi kiếm đối phương.

Nhạc Bất Quần lại xốc ngược kiếm lên đâm vào hậu tâm chàng.

Chiêu kiếm này cực kỳ mau lẹ mà phía sau Lệnh Hồ Xung lại không có mắt nên khó lòng tránh khỏi.

Mọi người thấy nguy cơ đều bật tiếng la hoảng:

- úi chao!

Lệnh Hồ Xung đang lơ lửng trên không, không còn chỗ để mượn đà nhào về phía trước mà muốn xoay kiếm về đón đỡ cũng không kịp nữa.

Đột nhiên chàng hơi kiếm phóng về phía trước đập vào cây cột gỗ cách xa chừng vài thước để mượn đà nhảy đến phía sau cây cột.

Chát một tiếng vang lên! Thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần đã đâm trúng cột gỗ.

Thanh trường kiếm của lão tuy mềm hơn nhưng nội lực vận vào mũi kiếm xuyên thủng qua cây cột. Chỗ mũi kiếm đâm trúng cách Lệnh Hồ Xung chừng vài tấc.

Mọi người lại "úi" lên một tiếng. Nhưng thanh âm đây vẻ vui mừng ra chiều tán thán. Có điều mọi người đều mừng cho Lệnh Hồ Xung và khâm phục chàng đã tránh được chiêu kiếm tuyệt diệu, lại mừng cho Nhạc Bất Quần không đâm trúng chàng.

Cả đến Nhạc phu nhân cùng bọn Thiên Môn đạo nhân, Giải Phong, Chấn Tiên Tử trong lòng cũng hỷ hả.

Nhạc Bất Quần đã thi triển tuyệt kỹ bình sinh đánh ba chiêu liên hoàn mà không làm gì được Lệnh Hồ Xung, lại nghe mọi người reo hò có ý đồng tình với đối phương thì trong lòng tức giận vô cùng.

Nên biết phép "Đoạt mệnh liên hoàn tam tiên kiếm" vốn là một tuyệt kỹ của phe kiếm tông phái Hoa Sơn mà lão là đệ tử phe khí tông thì đáng lý không biết đến. Nhưng lần trước hai phe tàn sát nhau, đệ tử phe kiếm tông đã dùng kiếm pháp này để sát hại mấy tên hảo thủ của phe khí tông. Thế rồi những tay cao thủ phe khí tông mới nghiên cứu ba chiêu kiếm pháp đó. Sau đệ tử phe khí tông tàn sát hết đệ tử khe kiếm

tông đoạt lấy chức chủ môn phái Hoa Sơn rồi, Nhạc Bất Quần cùng mấy tay hảo thủ phe khí tông nghiên cứu kỹ lại ba thức trong cao chiêu "Liên hoàn đoạt mệnh tam tiên kiếm". Mọi người nhớ tới uy lực ba chiêu liên hoàn này lúc tranh đấu ngày trước mà lòng còn hồi hộp khiếp sợ. Khi nghiên cứu mọi người đều bảo ba chiêu kiếm pháp đó đã đi vào ma đạo, chỉ cần cho kiếm pháp tinh diệu mà quên đường lối bất di bất dịch của bản phái là dùng khí để sử kiếm.

Mọi người tuy ngoài miệng tuyên dương như vậy mà thực ra trong lòng rất bội phục thể kiếm kia.

Bây giờ Nhạc phu nhân thấy trượng phu ngang nhiên sử ba chiêu đó thì không khỏi kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ:

- Y là chủ môn phái Hoa Sơn. Ngày trước hai phe tranh chấp đệ tử cùng môn phái tàn sát lẫn nhau chỉ vì một bên trọng khí công và một bên trọng kiếm pháp mà chia rẽ. Thế mà lúc này y ngang nhiên dùng tuyệt kỹ của phe kiếm tông, há chẳng khiến cho người ta khinh mình ư? Hỡi ơi! Sở dĩ y phải dùng đến mấy chiêu này là vì trường hợp bất đắc dĩ. Thực ra y không phải là địch thủ của Xung nhi là chuyện hiển nhiên rồi thì còn liệu lĩnh chiến đấu làm chi?

Bà có ý muốn tiến ra ngăn cản, nhưng lại nghĩ việc này quan trọng lớn quá, không phải là chuyện liên quan của bản môn mình mà thôi nên bà không dám tiến ra nữa, tay cầm đốc kiếm mà lòng nóng như lửa đốt.

Nhạc Bất Quần giật mạnh tay rút thanh trường kiếm ra khỏi cây cột.

Lệnh Hồ Xung vẫn đứng ở phía sau cây cột không dám ra ứng chiến nữa tức là sợ lão. Lão cũng muốn giữ thể diện của mình cho được toàn vẹn. Hai người chỉ đứng trông nhau.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu xuống nói:

- Thừa sư phụ! Đệ tử không phải là địch thủ của sư phụ. Chúng ta bất tất phải tỷ thí nữa.

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiếng chưa trả lời. Nhâm Ngã Hành đã lên tiếng:

- Hai thầy trò y động thủ chẳng có cách nào phân được thắng bại. Vậy lão phu bồi tội cùng Phương trượng rồi xin cáo biệt được chăng?

Nhạc phu nhân nghe lão nói vậy, thở phào một cái nghĩ bụng:

- Cuộc tỷ thí này bên mình đã thất bại rõ ràng thế mà Nhâm giáo chủ nói vậy là giữ toàn thể diện cho chúng ta. Việc này kết liễu như vậy là hay lắm rồi.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Nhâm giáo chủ nói vậy là chúng ta không tổn thương đến hòa khí và tỏ ra thí chủ rất cao minh, lão tăng không còn ý kiến gì khác.

Nhà sư chưa ngắt lời thì Tả Lãnh Thiền đột nhiên xen vào:

- Nếu chúng ta để cho bọn họ bốn người tự ý xuống núi thì rồi từ đây trên chốn giang hồ sẽ có bao nhiêu người vô tội bị tàn sát? Bọn họ bốn người tám tay sẽ vấy máu tươi của hàng ngàn hàng vạn đồng đạo võ lâm. Cả nam phụ lão ấu, chúng cũng

tha hồ mà tàn hại hay sao? Từ đây Nhạc huynh còn đáng làm chưởng môn phái Hoa Sơn nữa thôi?

Phương Chứng nói:

- Cái đó...

Bỗng nghe đánh véo một tiếng! Nhạc Bất Quần đã quành đến sau cột, phóng kiếm đâm Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình né tránh. Sau mấy chiêu qua lại, hai người lại đi vào cuộc chiến đấu dằng dai đưa nhau dần dần đến giữa điện.

Nhạc Bất Quần tấn công tới tấp. Lệnh Hồ Xung đỡ gạt hoặc né tránh lại lâm vào thế dằng co.

Hai bên chiết giải mười mấy chiêu nữa, Nhâm Ngã Hành bỗng cười nói:

- Cuộc tỷ đấu này thực ra đã phân thắng bại. Bây giờ chỉ còn chờ có ai chết đói nữa mà thôi, nghĩa là còn phải đấu bảy tám ngày mới thấy rõ được.

Nhâm Ngã Hành nghĩ thầm:

- Nếu Nhạc lão cứ mặt dày kéo dài cuộc đấu thì lão vẫn còn ở vào tình thế không bao giờ thất bại. Nhưng Xung nhi mà sơ hở một chút là hỏng bét. Vậy càng đánh lâu thì phần bất lợi sẽ về bên mình. Ấu là ta phải khích hấn mới được.

Lão nghĩ vậy liền nói:

- Hướng lão đệ! Bữa nay chúng ta đến chùa Thiếu Lâm thật đã được mở rộng tầm mắt.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Đúng thế! Những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm đều tụ tập ở đây...

Nhâm Ngã Hành ngắt lời:

- Trong đó có một vị ta coi hay quá.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Vị nào vậy?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Người đó học được một thứ thần công đáng khen là quán thế.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Thần công gì vậy?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Người đó dùng "Kim kiểm trảo thiết diện bì thần công".

Hướng Vấn Thiên nói:

- Thuộc hạ chỉ nghe nói đến Kim chung trảo, Thiết bá sam chứ chưa từng nghe ai nói đến Kim kiểm trảo hay Thiết diện bì.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Người ta thì dùng công phu Kim chung trảo, Thiết bá sam để khắp mình đao thương đâm không vào. Nhưng Kim kiểm trảo, Thiết diện bì thần công chỉ luyện cho da mặt người này trơ như gỗ.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Đây là lần đầu tiên thuộc hạ được nghe nói tới thần công: "Kim kiểm trảo" và "Thiết diện bì" nhưng chưa hiểu đó là công phu của môn phái nào?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Công phu này nói ra thật không phải tầm thường. Nó chính là của chương môn phái Hoa Sơn ở trên Tây Nhạc dãy Hoa Sơn, sáng lập trên giang hồ - Nhạc tiên sinh, đại danh là quân tử kiếm Nhạc Bất Quần lấy lòng tiếng tăm, còn ai không biết?

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Thuộc hạ từng nghe quân tử kiếm Nhạc tiên sinh khí công quán thế, kiếm thuật vô song. Quả nhiên cũng chỉ là hạng có hư danh mà thôi. Thần công "Kim kiểm trảo", "Thiết diện bì" luyện cho da mặt dày ra và cứng rắn đao thương không đâm vào dùng để làm gì?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Việc sử dụng môn này nói ra không hết. Có điều chúng ta không phải là đệ tử môn hạ phái Hoa Sơn nên không thể hiểu rõ được yếu quyết của nó.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Nhạc tiên sinh sáng lập ra môn thần công này chắc là từ đây oai danh hiển hách trên giang hồ, ngàn thu muôn kiếp không bao giờ phai lạt.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Cái đó đã hẳn!

Hai người một tung một hứng đều nhằm vào việc mật sát Nhạc Bất Quần.

Nhạc phu nhân then quá mặt đỏ bừng lên. Bà cảm hận không thể cầm kiếm xông vào chém loạn xạ.

Nhạc Bất Quần phớt tỉnh như không nghe tiếng. Lão phóng kiếm đâm ra một nhát.

Lệnh Hồ Xung né tránh sang mé tả. Nhạc Bất Quần lạng người sang mé hữu. Thanh trường kiếm vung chệnh chếch về phía trước. Đột nhiên lão quay đầu đâm mũi kiếm ngược lại. Đó là chiêu "Lãng tử hồi đầu" một tuyệt chiêu trong Hoa Sơn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung đưa kiếm lên gạt.

Nhạc Bất Quần vung kiếm lên không cho bay lượn rồi đâm xuống. Đó là chiêu "Thương tùng nghinh khách"

Ngày Lệnh Hồ Xung ở trên núi sám hối trong dãy Hoa Sơn, chàng đã phát hiện ra những chiêu kiếm các phái khắc trên vách đá hậu động. Trong đó có cả chiêu này.

Chàng khẽ vung kiếm lên theo cách đỡ gạt khắc trên vách đá.

Nhâm Ngã Hành và Hương Vấn Thiên đồng thời "ồ" lên một tiếng tự hỏi:

- Sao y biết sử chiêu này?

Nhạc Bất Quần lại veo véo phóng ra hai kiếm.

Lệnh Hồ Xung sững sốt lùi lại hai bước. Bất giác mặt chàng đỏ bừng, la lên:

- Sư phụ!

Nhạc Bất Quần hứ lên một tiếng rồi lại phóng kiếm đâm tới.

Lệnh Hồ Xung lại lùi thêm bước nữa.

Những người bàng quang thấy Lệnh Hồ Xung ra chiêu, hoang mang đều lấy làm nghi hoặc nghĩ thầm:

- Sư phụ gã đưa ra ba chiêu kiếm bình thường đó có gì lạ đâu mà sao gã lại không chống nổi?

Nguyên Nhạc Bất Quần sử ba chiêu kiếm này chính là những chiêu mà Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San lúc luyện kiếm đã cùng nhau tự sánh chế ra, nên hai người mới đặt tên chiêu đó là "Xung Linh kiếm pháp" tức là lấy tên hai người để đặt cho nó.

Ngày ấy Lệnh Hồ Xung say mê cô tiểu sư muội chỉ mong cùng nàng thành đôi lứa uyên ương mà đặt ra chiêu "Xung Linh kiếm pháp" để làm kỷ niệm.

Khi ấy Nhạc Linh San cũng rất quyến luyến Lệnh Hồ Xung. Tuy hai người chưa dính líu gì đến chuyện riêng tây nam nữ, nhưng mối tình thâm thiết khác hẳn với tình sư huynh sư muội thông thường.

Những đệ tử đồng môn không được sư phụ ưng thuận mà tự lập ra võ công là điều tối kỵ trong võ lâm. Chỉ khi nào đệ tử học thành nghề mới được sư phụ cho xuống núi để tiện nghỉ hành động.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San sáng chế ra kiếm pháp này chỉ là cao hứng trong lúc nhất thời, tuyệt không có ý lập dị hoặc muốn vượt lên trên kiếm pháp của sư môn.

Cả hai người hãy còn tính trẻ nhận thấy những công phu mà hai vợ chồng Nhạc Bất Quần truyền cho bọn sư huynh sư muội đồng môn đều biết cả còn "Xung Linh kiếm pháp" thì khắp thiên hạ chỉ có hai người biết sử mà thôi. Vì thế nên lúc sử đến kiếm pháp này nội tâm hai người đều khoan khoái.

Trước nay hai người chưa từng thổ lộ vụ bí mật này với ai mà cũng không dám nói với Nhạc Bất Quần. Ngờ đâu Nhạc Bất Quần lại đột nhiên lại sử dụng ba chiêu kiếm pháp đó trong lúc này. Vì thế mà Lệnh Hồ Xung đâm ra luống cuống.

Chàng vừa bẽn lễn vừa thương tâm bụng bảo dạ:

- Bây giờ tiểu sư muội đã dứt nghĩa tuyệt tình với ta mà sư phụ lại sử kiếm pháp này để ta đối cảnh sinh tình, tâm thần hỗn loạn. Sư phụ muốn giết ta chết giết quách đi cho rồi.

Trong lúc bối rối chàng cảm thấy sống ở đời đã chẳng thú gì thì chết đi để mà giải thoát tưởng còn hay hơn.

Nhạc Bất Quân lại phóng kiếm tới. Lão ra chiêu "Lộng Ngọc xuy tiêu" trong Ngọc Nữ kiếm thập cửu thức.

Lệnh Hồ Xung đã thuộc kỹ chiêu này nên trong lúc hồ đồ chàng cũng thuận tay đỡ gạt được ngay.

Nhạc Bất Quân lại sử đến chiêu "Tiêu Sử thừa long".

Hai chiêu thức này nương tựa vào nhau mà thành tuyệt diệu. Nhất là "Tiêu Sử thừa long" thanh trường kiếm nhảy múa như con thần long vùng vẫy ở không gian coi rất ngộ nghĩnh mà có tiên khí.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung khi học chiêu thức này tuy kiếm pháp đã đúng song chưa học đến chỗ phong nhã bên trong. Chàng từng được sư phụ nói khá nhiều về những chiêu này.

© [HQD](#)